



KATARÍNA KUNIKOVÁ



ZÁKON
PRÍŤAŽLIVOSTI





KATARÍNA KUNIKOVÁ



ZÁKON
PRÍŤAŽLIVOSTI



Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Klára Nemečková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Katarína Kuniková 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2203-3

I.

FYZIKA LAURU VŽDY ZAUJÍMALA aj napriek tomu, že v tejto prírodnej vede v škole až tak nevynikala. Fyzikálne zákony jej pripadali tajomné. Neustále čítala odborné časopisy o vesmíre, čiernych dierach, o hviezdach, ktoré majú takú hustotu, že len náprstok z ich hmoty váži niekoľko miliónov ton. Fascinovalo ju práve to, že to boli nepredstaviteľné veci.

Rodičia ju v tejto záľube podporovali. Keď mala asi pätnásť rokov, našla si pod stromčekom dve knihy. Jedna bola *Životopis Alberta Einsteina*, druhá – viazaná v koži – obsahovala všetky zozbierané Einsteinove citáty. Otec s mamou jej do knihy citátov napísali osobné venovanie. Vtedy sa Laura zamilovala do Einsteinovej výnimočnej osobnosti. Samozrejme, nie tak romanticky – skôr sa zamilovala do jeho geniality, ľudskosti, postoja k životu, Bohu, vesmíru. Milovala jeho cynický zmysel pre humor. Milovala na ňom všetko. Nezmenil len to, ako ľudstvo chápe svet, zmenil aj jej vnútorný svet. Albert Einstein bol pre ňu obrovským vzorom.

Keď mala problémy, vždy sa riadila jeho výrokmi. Ani sa ich nemusela učiť naspamäť, akoby vychádzali priamo z jej vnútra. Keď sa on napriek dyslexii mohol stať uznávaným vedcom, prečo by nemohla byť úspešná aj ona? Z jeho citátov si po večeroch vyrobila koláže. Tie najobľúbenejšie si ozdobne prepísala na tvrdý papier, okolo

nich dala farebnú paspartu a dala si ich zarámovať do jednoduchých drevených rámov. Všetky rozmiestnila po stenách svojho domova namiesto obrazov. Známy čiernobiely portrét s vyplazeným jazykom po nasťahovaní do nového bytu zavesila ako prvý.

Poobzerala sa po svojom poloprázdnom príbytku. Sama ho vymaľovala jednoduchou bielou farbou, keďže po bývalej obyvateľke, silnej fajčiarke, ostali steny nepekne zažltnuté. Ostala jej na to aj bolestivá spomienka. Pri hrozivom páde z rebríka dopadla na jeden z obrazových rámov a škaredo si porezala nohu. Možno by to vtedy potrebovalo aj zopár štipchov, neodhodlala sa však ísť v novom meste k lekárovi. Rana sa dlho hojila a pri každom neopatrnom kroku sa znovu otvorila.

Pozrela na poslednú krabicu, ktorú mala na chodbe už zopár týždňov. Nebolo v nej nič, čo by potrebovala k okamžitému fungovaniu v novom byte, nechávala si ju teda na koniec. Sfúkla z nej kopec prachu, ktorý jej podráždil nos. V krabici zostalo len zopár obchytaných starších fotografií. Skúsila si zadefinovať teóriu časopriestoru. Trochu si ju prispôsobila a vysvetlila po svojom. V priestore od topánkovej krabice schovávala čas minulý a svoje veselé i smutné spomienky. Sedela s prekříženými nohami na čerstvo vybrúsených drevených parketách. Dnes už také nezoženiete. Majster jej navrhoval, nech si radšej kúpi nové, modernejšie. Asi dostával províziu od predajcov laminátových podláh. Nemohla to urobiť. Ako by tomu krásnemu bytu mohla vytrhnúť srdce?

Od mamy dostala starý bronzový luster, ktorý zdedila po praprababičke. Aj tak ho nepoužívali. Ležal zaprášený

v starej debničke od jabĺk na povale. Pôvodne bol dokonca vyrobený na klasické sviečky. Pradedko ho zmodernizoval. Ten pradedko, ktorý na dobovej fotografii vyzerá úplne ako Einstein. Smiešne strapatý účes, fúziky a beťársky pohľad. Možno aj to bol dôvod Lauriných sympatií k Albertovi. Svojho predka nepoznala, zomrel dávno predtým, než sa narodila, no mama jej rozprávala, že bol strašný sukničkář, alkoholik a hazardný hráč. S Einsteinom ho okrem miernej podoby spájalo iba to, že babičku často posielal do čiernej diery, aby sa rýchlosťou svetla dostal do krčmy. V čase, keď bol zrejme triezvy, natiahol do lustra elektrické káble. Jemné mosadzné lístky, v ktorých bola detailne vidieť každá žilka, obopínali všetky žiarovky, spolu päť. Vážil aspoň dva desať kilogramov, Laura by ho sama neovládla nainštalovať. Elektrikár sa poriadne natrápil. Fučal ako lokomotíva a veľmi sa potil. Okomentoval len to, aké má Laura šťastie, že tieto staré byty majú také poctivé a pevné stropy. Jej plafón nebol len poctivo urobený, jej plafón bol ukážkou zručnosti starých majstrov štukatérov. Také krásne ornamenty dokázala vyhotoviť iba trpezlivá ruka skúseného odborníka. Považovala sa za ženu s estetickým cítením a dokázala oceniť nevšednú krásu. Okrem toho mala neuveriteľný cit pre vnímanie detailov, ktoré bežnému človeku unikali. Nový príbytok splňal jej predstavy o dokonalom bývaní. Vedela si predstaviť každú jednu miestnosť, kde by čo umiestnila, kde by sa čo hodilo. Starožitný luster bol jednou z jej prvých volieb. Iba ten jediný mohol visieť v jej novej obývačke.

Listovala si v starom dievčenskom denníku na kľúčik, ktorý dávno stratila. Kedysi podozrievala sestru, že ho

ukradla, aby mohla potajme čítať jej príbehy. Teraz by jej to nevadilo ani trochu, veď kto by sa len zaujímal o pubertálne sny mladého dievčaťa. Nalistovala si dátum pred pätnástich rokov dozadu a začítala sa.

„Budem bývať v krásnom rodinnom domčeku s anglickým trávnikom... Vydám sa za Rolanda a budeme mať spolu tri deti v presnom poradí chlapec, dievča, chlapec... Vozíť sa budem v červenom kabriolette, na nose budem mať drahé značkové okuliare. Vlasy si schovám pod štýlovú farebnú šatku... Bude zo mňa úspešná návrhárka a módne domy sa budú biť o moje kolekcie... Konečne si kúpim psa, ktorého mi rodičia nikdy nechceli dovoliť...“ Takmer sa nahlas zasmiala, keď si to v rýchllosti rekapitulovala.

Pred pár týždňami si po bolestivom rozchode prenajala byt v staršom pavlačovom mestskom dome. Dom postavený v dvadsiatych rokoch minulého storočia stál na lukratívnom mieste, v pokojnej štvrti hneď vedľa mestského parku. Fasádu nedávno čerstvo zrekonštruovali, takže pôsobil, akoby ho postavili len včera. Na okrúhlom nádvorí stála stará kamenná fontána pokrytá zeleným machom. Zobrazovala dvoch milencov spínajúcich ruky k sebe. Vraj funguje, no ona ju pustenú ešte nevidela. Jedna staršia susedka jej povedala, že to členovia mestského zastupiteľstva zakázali kvôli dlhodobému suchu, aby neplytvali vodou. Bol to prvý dom, ktorý jej realitná maklérka ukázala, no ona hneď vedela, že inam sa pozrieť nepôjde. Veľmi sa jej páčil aj napriek tomu, že si uvedomovala, koľko práce ju na byte čaká. Zmluvu podpísala hneď na druhý deň.

Namiesto vysnívaného anglického trávniku mala iba

balkón a na ňom pár vysušených neidentifikovateľných rastlín. Jej princ Roland z pubertálnych snov síce má tri deti, no nie s ňou. Nevozí sa na aute, ale na starom červenom bicykli so šiltovkou na hlave. Nájom tvorí najvyšší výdavok z jej skromného rozpočtu. No niektoré veci jednoducho musíte mať. Nedá sa to vysvetliť. Niečo ako láska na prvý pohľad.

Laurine úspory sa však míňali rýchlosťou svetla. Rozhodla sa ihneď zamestnať. Dočasne vzala prácu ako predavačka v butiky s topánkami. Aspoň to nebolo tak veľmi vzdialené od módy, ktorej sa chcela venovať. Keby to tak vedela mama, dostala by infarkt. V duchu ráta-la dni, koľko tam vydrží. Práca jej nikdy neprekážala, ale s majiteľkou si dvakrát nesadli. S tou ženou by si však rozumel asi málokto. Dagmar, jej nová šéfka, bola arogantná, panovačná bosorka. Zistila to hneď na druhý deň v práci.

Nevyšiel jej ani posledný sen – mať psa. Namiesto toho chová pásikavého kocúra, ktorého našla hneď v prvý deň príchodu do mesta. Sedel vyhladovaný, vypĺznutý a bez jedného oka kúsok od jej domu. Vyzeral, akoby ho napadli potkany. Nedokázala by ho tam nechať. Vzala si mladého kocúra pod ochranné krídla, nakrmila ho, očistila, vzala k zverolekárovi, kde kocúrika zbavili parazitov a dostal všetky potrebné vakcíny.

Možno sa ho podvedome ujala aj preto, lebo rodina Einsteinovcov vlastnila pásikavého kocúra menom Tiger. Ona toho svojho kvôli prížmúrenému oku pomenovala Snajper. Tešila sa, že nebude úplne sama a kocúr jej bude robiť spoločnosť, no on sa stále kdesi túlal. Ako jej bývalý. Len čo pootvorila okno, už aj labzoval po cudzích balkónoch a parapetoch. Mala by ho dať vykastrovať.

Musí si to poznačiť do diára. Nových susedov zatiaľ veľmi nepoznala. Bolo horúce leto, a tak väčšina z nich trávila dusné dni pri vode, na chate alebo niekde na dovolenke. Aj vo vedľajšom byte, s ktorým mala spoločný balkón, bolo hrobové ticho.

Zadávala sa na jeden zo zarámovaných Einsteinových výrokov. „IBA ŽIVOT, KTORÝ ŽIJEME PRE OSTATNÝCH, STOJÍ ZA TO.“ Nuž, podľa toho pre koho.

„Prepáč, Albert, tentoraz sa nezhodneme. Žila som iba pre Gregora a stálo to za hovno,“ povedala potichu.

Rozhodla sa, že nebude viac na neho myslieť, ale všetka zúrivosť z rozchodu ešte nevyrchala. Žiaľ. Také kliše – našla ho v posteli so svojou najlepšou kamarátkou. Tridsiatku oslávila slobodná a s vreckovkou pri nose. Nebolo jej ani tak ľúto, že ostala sama, skôr to, že s ním stratila najkrajšie roky. S Gregorom spolu chodili skoro desať rokov.

Striaslo ju. Bolo to celkom príjemné, keďže vonkajšie teploty sa približovali k štyridsiatim stupňom. Strašná páľava. Snajpera celý deň nebolo, určite zaliezol kdesi do tieňa. Ani sa mu nečudovala. Aj keď tieto byty mali vysoké stropy a hrubé múry, horúčava sa stávala neúnosnou. Rozmýšľala nad klimatizáciou, ale tú myšlienku rýchlo zavrhla. Zvonku ju dať nemohla, pretože by to pamiatkari aj tak nedovolili a ona s nimi musela v duchu súhlasiť. Nechcela ju mať ani vnútri, pretože by narušila jedinečnosť toho krásneho bytu. Musí to teda nejako prekonať a vyčkať, kým sa počasie trochu umúdiri.

Rozhodla sa vypadnúť niekam von do parku pod stromy a dúfala, že jej to trochu pomôže. Ledva si stiahla šaty. Mala ich úplne prilepené k telu. Ostala iba v bavlnených

nohavičkách. Tie nosila najradšej. Roztiahla paže a urobila nimi krúživý pohyb. Potom sa predklonila a rukami sa dotkla špičiek chodidiel. Chvíľku ostala v takej polohe. Opatrne sa vystrela.

Odkedy prišla do mesta, stále sa za čímsi naháňala. Zanedbávala svoje telo. Cítila sa úplne stuhnutá. Vošla do jednoduchej kúpeľne. Chcela odhrnúť gumený záves s modrými rybičkami a oranžovými krabmi, ale potom si to rozmyslela. Dívala sa na tú hrôzu dosť dlho. Prisunula si starú drevenú podnožku, ktorá bola pod umývadlom, vyliezla na ňu a záves odopla. Neskôr odstráni aj tyčku, určite bude kúpeľňa vyzeráť lepšie bez toho gýča. Veď ju aj tak nikto nahý neuvidí. Vošla do sprchy a pustila vodu. Začala tiecť hrdzavá. Vyzerala ako krv, aj podobne páchla. Odstúpila ďalej, aby ju nechala odtiecť. Postupne si nastavovala studenšiu, až sa sprchovala ľadovou. Keď jej začali drkotať zuby, vodu zastavila. Pozrela sa na odtok. Vyzeral dosť nechutne. Bude musieť dať skontrolovať potrubie, prípadne vymeniť sprchovú vaničku. Ale všetko postupne, všetko má svoj čas. Ako jej rany zo zrady. Zase na to myslí. V duchu si vynadala.

Vzala svoju obľúbenú starú osušku, ktorej pôvodné farby dávno vybledli. Priniesla si ju z dovolenky v Grécku, kde si myslela, že jej láska s Gregorom vydrží navždy. Dávno ju chcela vyhodiť, ale osuška predsa za nič nemôže. Navyše si ju kúpila ona sama, nie Gregor. Napokon ako skoro všetko v ich domácnosti.

Kožu si nevydrhla, len jemne poutierala. Chcela, aby jej pocit vychladeného tela vydržal čo najdlhšie. Vlasý si nepresušila, iba si ich vypla do vysokého drdola, aby ju zbytočne nehriali. Keď bola malá, mama jej z bohatých vlasov vytvárala komplikované účesy a vrela, že

si ani nevie predstaviť, aké má šťastie, že má taký dar od Boha.

„Vlasy sú korunou krásy,“ vravievala mama.

Laura česanie nemala rada. Husté a ťažké vlasy sa zamotávali a vždy pišťala, keď sa ich mama snažila rozčesať. Jedného dňa však v škole deťom učiteľka vo vlasoch našla vši. Najviac zavšivavené deti mohli ostať pár dní doma, aby sa cudzopasníkov zbavili. Ktorési z detí vymyslelo, že by si vši mohli od seba kupovať, aby mali prázdniny. Deti na vši míňali celé vreckové. Laura ušetrila. Do jej hustých vlasov sa vši dostali zadarmo. Napriek obozretnosti rodičov zavšivavila celú rodinu. Mama zúrila, snažila sa ich vyberať, vyčesávať a umývať špeciálnym šampónom. Laura sa neprestávala škriabať. Koža ju svrbela a páčila od agresívnej kozmetiky, ale vši mali svoj raj naďalej. Ku kaderníčke s ňou ísť nemohli. Zúfalá mama vzala nožnice a ostrihala Laurine vlasy na krátko. Deti sa jej smiali, že vyzerá ako panáčik Igráčik. Vtedy si povedala, že keď jej vlasy dorastú, nikdy ich nebude nenávidieť, bude si ich pravidelne umývať a pekne česať. Pousmiala sa nad vtipnou spomienkou.

Obliekla si vzdušné letné šaty. Ušila si ich sama z ľanovej modro-béžovej látky. Ich jedinou nevýhodou bolo, že sa veľmi krčili, ale ona ich mala rada. Obula si pláténne sandále na klinovom opätku. V chodbe bytového domu sa cítila príjemnejšie, bolo tam o čosi chladnejšie. Asi by ju susedia mali za šibnutú, keby si vytiahla matrac na chodbu a spala tam. Aj keď v dome už pár dní nestretla ani živú dušu. Ak by občas nepúšťala domovým vrátnikom pošára, myslela by si, že býva v starej bytovke úplne sama.

Historický kovový výťah poslušne hrkotal. Dom sa jej

páčil aj kvôli tomu. Dával mu punc jedinečnosti a určité čaro. Také výťahy človek videl už len vo filmoch pre pamätníkov. Zbožňovala staré čiernobiele filmy. Mama jej vždy vravievala, že je taká stará vnímavá duša. Prešla rukou po kovových tepaných mriežkach, ktoré vytvárali zaujímavý ornament. Dnes také umelecké dielo nevytvorí nikto. Kto už by sa len hral s výťahovými dverami. Všetky boli oceľové, neosobné a na jedno kopyto. Mohla ísť dolu peši, bolo to iba zopár schodov, ale ona si chcela vychutnať čaro tejto staručkej klietky.

Stará dáma hrkotala, ale poslušne ju zviezla dolu. Vyšla na ulicu. Pár metrov od domu stál veselý farebný stánok s talianskou zmrzlinou. Dostala na ňu neuveriteľnú chuť. Zvonku sa trochu schladila v sprche, teraz sa ochladí zvnútra. Mladý ryšavý predavač s pehavou tvárou vyzeral dosť otrávene. Ani sa mu nečudovala. Určite tu stojí celý deň a zarobí len pár drobných. Vypýtala si dva kopčeky citrónovo-čokoládovej. Nechala mu zopár centov navyše. Nepoďakoval ani neodzdrazil. Nepozastavila sa nad tým. Ľudia dnes berú všetko automaticky a sú nevďační. Stretávala sa s nimi každý deň. Každý komentoval, akí sú dnes ľudia hrubí, arogantní a povrchní. Kto bol teda ten každý? Veď to vravia všetci.

Cítila, ako sa roztopený asfalt lepí na podrážky jej letných sandálov. Zmrzlina sa začala roztápať. Na stánku svietil nadpis *Najhustejšia zmrzlina v meste*. Ale ani tá najhustejšia zmrzlina v meste nedokázala odolať páľave. Rýchlo ju dokola oblízala. Veľmi chutná. Milovala kontrasty v móde, milovala kontrasty v gastronómii. Kyselkavú chuť citrusov vzápätí potlačila úžasnou sladučkou čokoládou.

Čokoláda a sladkosti boli jednou z jej najväčších ne-restí. Bola by sa vzdala čohokoľvek, ale čokoláda bola jej osobnou drogou. Vychutnávala si chladivú chuť a pomaly ju premieľala na jazyku. V blízkosti začula hukot sirén. Počas týchto horúcich dní sa záchranári nezastavili. Buď kolabovali starí ľudia, alebo mali hasiči početné výjazdy k požiarom z tepla. Sirény zneli čoraz hlasnejšie a bližšie. Čakala. Nevedela rozoznať zvuky áut sanitky, polície či hasičov. Červené Iveco. Hasiči. Spomenula si na svoju dávnu hračku. Paradoxne to bolo hasičské auto. Vyhládla si ho vo výklade hračkárskeho obchodu. Mama zo začiatku nesúhlasila, no po polhodine Laurinho trucuovania stratila nervy a vrátili sa do obchodu. Autíčko malo spätný chod a po stlačení gombíka sa spustila siréna. Rozmýšľala, prečo jej práve táto situácia utkvela v pamäti. Asi kvôli tomu, že to bol jeden jediný raz v živote, keď si ona niečo vynútila násilu. Do svojich piatich rokov vravievala, že keď vyrastie, bude hasičkou. Všetci nad ňou mávali rukou a sestra sa jej posmievala. Hasiči preleteli okolo. Na stotinu sekundy sa jej stretol pohľad s hasičom sediacim v aute. Zdalo sa jej, že sa za ňou obzrel. Čo si to namýšľa? Ten má teraz určite celkom iné starosti, ako pozeráť po ženách.

Obdivovala ich prácu, považovala ju za napínavú, vzrušujúcu a v neposlednom rade za veľmi dôležitú. V podstate obdivovala ľudí pracujúcich pre akékoľvek záchranné zložky. Musí to byť ohromné, keď zachránite človeka, pomôžete mu v núdzi.

Našla zelenú lavičku v tieni a sadla si na ňu. Ktosi do nej vyrezal iniciálky M+K. Snažil sa okolo vyryť srdiečko, no asi ho niekto vyrušil, lebo čiara nebola

dotiahnutá do konca. Dolízala zmrzlinu a zjedla celú chrumkavú oblátku. Nikde nebolo ani živej duše. Ako by táto časť mesta úplne vymrela. Privrela oči a nechala voľne plynúť myšlienky. Rozmýšľala, čo všetko si potrebuje zaobstarať do bytu. Nebrala to ako otravnú povinnosť, skôr ako príjemnú činnosť. Vedela si predstaviť každý jeden štvorcový centimeter bytu zariadený tak, ako mala kedysi prababička na dobových fotografiách. Mama hovorievala, že sa na ňu veľmi podobá.

„Bola to krásna žena, elegantná dáma. Všetci sa za ňou otáčali. Veľmi sa na ňu ponášaš. Aj ona mala také krásne vlasy a orechovohnedé oči. O povahe ani nehovorím. Keby som verila na reinkarnáciu...“

Laura bola na to patrične hrdá. Prababička zomrela skôr, než sa ona narodila, ale príbehy, ktoré o nej počula, ju nadchýnali. Škoda, že sa s ňou nemala možnosť stretnúť. Toľko by sa jej potrebovala spýtať. Bola presvedčená, že by si vynikajúco rozumeli. Z rozjímania ju vyrušilo chladné čľupnutie na pokožku. Otvorila oči. Pozrela sa na rameno.

„Dofrasa.“ Na pleci mala rozplásnutý trus od vtáka, ktorý nešpinil aspoň mesiac. Dostala riadnu dávku. Vzdychla si. Chcela sa ešte chvíľu poprechádzať, no takto môže ísť rovno domov.

Pootvárala všetky okná a snažila sa urobiť prievan, no nepohol sa ani lístok na strome. Preto ich opäť zavrela, aby dovnútra nešiel ešte teplejší vzduch. Znovu sa osprchovala. Trus zasiahol aj obľúbené šaty. Zahrešila. Dala ich pod studenú vodu, aby na nich neostal fľak. Opäť tiekla hrdzavá.

Po dvoch minútach sa cítila opäť ako v trópoch. Jediné pozitívne na tejto horúčave bolo to, že jej veľmi nechutilo jesť. Prvé dni po rozchode sa napchávala ako šialená kvantami čokolády a keksov. Mozog si to vyslovene žiadal. Sestra nad ňou nechápavo krútila hlavou. Vravela, nech sa krotí, lebo skončí ako tučná stará dievka. Vyhodila ju z izby. Po pár dňoch pažravosť samovoľne poklesla. Naložila si toho toľko na plecía, že na jedlo zrazu ani nepomyslela.

Obliekla si staré vyľahané tričko a sadla si do jediného kresla v byte, ktoré si kúpila pred tromi rokmi na blšom trhu. Ako stvorené pre túto obývačku. Drevené opierky z orecha, vysoké operadlo, malé vyrezávané nožičky v tvare zvieracích labiek. Poľah bol v žalostnom stave, no ona ho dala prečalúniť hrubou zamatovou látkou staroružovej farby. Čalúnenie stálo viac ako celé kreslo, ale stálo to zato. Milovala staré veci. Keď navštevovala múzeá, vždy rozmýšľala, kto asi konkrétnu vec vlastnil, ako s ňou narábal, či ju mal rád, kde ju mal uloženú. Mama zdedila kopolu starožitností. Prechádzala po nich prstami a predstavovala si, že tých istých vecí sa dotýkali ruky jej predkov, ktorí sa dávno pominuli.

„PRE TOHO, KTO VERÍ VO FYZIKU, JE ODDELENIE MINULOSTI, PRÍTOMNOSTI A BUDÚCNOSTI OBYČAJNOU ILÚZIOU.“

Vzala si skicár a farbičky. Pritiahla si starý drevený šamlík, ktorý prebrúsila a nanovo namaľovala. Než si naň vyložila nohy, natrela si ich chladivou emulziou. Trocha jej z tepla opuchli. Pokračovala tam, kde minulú nedeľu skončila. Toto jej robilo najväčšiu radosť. Toto, Snajper a Albert. Zdanlivo nesúvisiace veci. Skicovala dve hodiny. Začínal ju bolieť chrbát a trépla jej ruka, ale nemohla prestať. Teraz nie, nápady jej prúdili hlavou. Ke-

by to tak dokázala rýchlejšie, aby nezabudla. Ruka jej behala po papieri. Každú chvíľu otupila farbičku. Postupne dosluhovali. Kúpila si ich ešte doma v umeleckých potrebách. Tieto boli značky Derwent Artists s mierne mastnou konzistenciou. Nie všade sa dali zohnať. Sústredene si ich vymieňala podľa potreby. Občas sa na papier zamračila. Vtedy ho pokrčila a odhodila na zem, čo zakaždým ľutovala, lebo naň plytvala drahými pastelkami a aj svojou energiou. A opäť začala odznovu, až kým nebola spokojná. Vždy bola na seba veľmi prísna a neuspokojila sa s nedokonalou prácou. Stratila pojem o čase. Ako vždy, keď kreslila. Vyrušilo ju až kvílivé zamraučanie.

„Ach, aká som to ja panička? Si hladný, Snajper? Asi hej, čo? Tvoja chyba. Zase si sa túlal celý deň. Nechávaš ma stále samu. Aj tebe je tak teplo? Mohlo by konečne spríchnuť. Tak poď, ty bludár, mám tu tvoje obľúbené rybičky.“

Snajper vďačne zamňaukal. Pohládila ho po kožuchu. Keď si spomenula, v akom zúboženom stave ho našla... Krvavého a bojazlivého. Teraz je z neho úplne iné zviera. Hotový fešák. Pravda, až na to škuľavé oko. Pozrela na hodiny. Ukazovali dve minúty po polnoci. Mala by ísť do postele, zajtra je pondelok. Spomenula si na šéfku a pokrčila nosom. Bola zvedavá, čo jej bude opäť prekážať. Lahla si na chrbát a pokúšala sa zaspáť v tom hroznom teple. Snajper jej skočil k nohám a uvelebil sa tam. Pomrivila sa.

„Ešte aj ty. Myslíš, že teraz potrebujem, aby si ma zohrieval?“

Bola však priveľmi unavená a oťapená teplom, viečka jej oťažievali a ona postupne upadala do spánku.

II.

„MADAM, A ČO POVIETE NA TIETO? Je to posledný módný výstrelok, veľmi trendy a štýlový. Máte krásne štíhle členky, môžete si dovoliť tenučké farebné remienky okolo nôh. Čo by dali niektoré dámy za také nohy. Objednali sme len po kuse z troch veľkostí, budete v nich jedinečná. Všetky kamarátky vám ich budú obdivovať, uvidíte.“

Elegantná štyridsiatnička s komplikovaným účesom a drahou bižutériou stále váhala.

„Ja neviem, sú veľmi drahé.“

Laura urobila posledný pokus.

„Áno, nie sú najlacnejšie, ale je to dizajnový kúsok, pravá teľacia talianska koža, veľmi kvalitná a jemnučká.“

Teraz klamala. Strašne. Len za posledný týždeň riešila dve reklamácie. Majiteľka v snahe znížiť náklady a zvýšiť svoj osobný zisk dovážala čoraz nekvalitnejšie modely druhej triedy kupované medzi vyradeným tovarom. O tom sa nechtiac preriekla. Samozrejme, Laura musela prisahať, že to nikdy za žiadnych okolností nikomu nepovie.

„Možno niekedy inokedy, slečna. Zdá sa mi, že kvalita veľmi nezodpovedá cene výrobku. Poznám túto značku, kupujem si ju pravidelne v Taliansku. Ale určite tam nevyzerá takto. Mám pocit, že tá podrážka nie je dobre prilepená. Veď sa pozrite.“

Dáma ukázala na topánku. Na to Laura nenašla odpoveď. Milo sa na paniu usmiala a povedala: „Možno vám

padne do oka iný model. Túto stredú dostaneme nový tovar. Príďte sa pozrieť. Pekný deň, madam.“

„Aj vám, slečna.“

Z kancelárie zozadu vyletela ako fúria majiteľka Dagmar.

„To snáď nemyslíte vážne, Laura.“

Laura sa dívala do očí nazúrenej Dagmar.

„Prosím? Nechápem.“

Dagmar vyzerala s ostro červenými vlasmi a dlhými špicatými gélovými nechtiskami ako kópia rozprávkovej strigy.

„Videla som to,“ odsekla. „Mám pocit, že sa na túto prácu nehodíte.“

„Nerozumiem, čo som urobila zle. Tá pani tu bola skoro hodinu. Vyskúšala asi pätnásť párov topánok, ponúkla som jej pohár minerálky a kávu. Myslím, že som k nej bola milá a trpezlivá.“

„Byť milá nestačí,“ odfrkla Dagmar. „S koľkými párnami odišla? Ako ste chránili našu povesť, keď povedala, že podrážka je nekvalitne lepená?“

„Dagmar, sama viete, že...“

„Okrem iného, minerálku a kávu máme pre tých, čo si aj niečo kúpia. Takým, čo nevedia, čo chcú, kupujte minerálku zo svojho.“

„Dagmar, myslela som, že zastávame inú obchodnú stratégiu.“

„Pst, ticho, čušte, bolí ma z vás hlava. O akej obchodnej stratégii meliete? Ste normálna? Idem domov, snažte sa dnes urobiť aspoň nejakú tržbu. Nebudem vás platiť za nič!“

Odtiahla ako fúria, ostal po nej len závan ťažkej orientálnej vône. Dagmar sa k nej správala pohrdavo. Pritom

mohla byť rada, že jej tam za tie peniaze vôbec niekto chcel pracovať. Vraj za pár mesiacov odišli štyri predavačky. V posledných dňoch uvažovala nad výpoveďou stále častejšie. Koniec koncov, stále je v skúšobnej dobe. Teraz si to však nemohla dovoliť. Potrebovala každé euro. Život v meste, ktoré si vybrala na nový začiatok, bol poriadne nákladný.

Pamätala si na posledný výstup svojej mamy. Snažila sa ju prehovoriť – po dobrom i po zlom – aby ostala a nepálila všetky mosty. Lamentovala, čo bude robiť sama v cudzom meste, kde nikoho nepozná. Mama to nepochopila. Jej rodné mesto bolo odrazu príliš malé pre ňu a osoby, ktoré ju zradili. Možno sa jedného dňa vráti, ale teraz tej možnosti dávala veľmi malé šance. Napriek prvotným ťažkostiam a práci si v meste začala zvykať. Večer prišla domov totálne vyčerpaná. V obchode síce išla klíma počas celého dňa, ale ani to nebolo bohviečo. Tieklo jej kvôli tomu z nosa, mala stuhnutý krk a červené oči. Ani prechody z chladu do horúčavy nie sú dvakrát príjemné a zdraviu prospešné. Odomkla masívne dubové dvere. V predsieni pozdravila Alberta a vyplazila naňho jazyk, bol to taký jej zvyk. Poobzerala sa po poloprázdnom byte.

„Snajper, kocúrik, kde si? Už som doma. Poď, cica, mám tu tvoju obľúbenú pochúťku.“

Snajper sa zjavil ako duch. Zľakla sa.

„Uf,“ poškrabkala ho na hlave, „toto mi viac nerob.“

Snajper na ňu len zaškúlil jedným okom.

„Keby som ťa nekrmila, asi by si na mňa kašľal, pravda? Kto mlčí, ten svedčí.“

Natiahla uši. Zazdalo sa jej, že z vedľajšieho bytu počuje zvuky. Domáci sa pravdepodobne vrátili domov.

Keď si byt prenajímala, povedali jej, že tu je pokoj, pretože v dome bývajú väčšinou starší ľudia.

V noci opäť takmer nezažmurila oka. Pot jej stekal po chrbte, husté vlasy sa lepili na krk. Otvorila balkónové dvere, aby urobila prievan. V momente ich pribuchla. Na spojenom balkóne niekto súložil. Nevidela dvojicu do tváre kvôli tme, iba obrysy ich tiel. Bolo to veľmi trápne. Žeby to bol ten starší pán, čo ju minule pozdravil na chodbe, keď vchádzal do vedľajšieho bytu? Milo sa na ňu usmial. Zdalo sa jej, že sa chce prihovoriť, ale ona sa veľmi ponáhľala, inak by sa veľmi rada zoznámila s novým susedom. Všimla si vtedy, že pán je urastený a dobre udržiavaný, ale aj tak. Nebol najmladší. Navyše kto sa už v jeho veku oddáva radovánkam na verejnom priestranstve ako taký pubertiak? Pohoršene pokrútila hlavou. Ten musí mať v sebe obrovskú dávku viagry.

„Preboha, Laura, zatrite si niečím tie obrovské kruhy pod očami. Vyzeráte ako mátoha. Toto je luxusná predajňa, musíte nás reprezentovať.“

„Prepáčte, Dagmar, niekoľko dní som sa poriadne nevyspala. Tieto horúčavy sú už neúnosné.“ Asi ako ona. To však nepovedala nahlas.

„To je váš problém, dajte sa do poriadku.“

Celá Dagmar, milá a empatická ako vždy. Mala chuť ju niekam poslať, ale nebol na to čas. Musela by si chytro nájsť novú prácu a ktovie, čo by ju čakalo tam. Ako sa hovorí, nikdy nie je tak zle, aby nemohlo byť ešte horšie.

Do obchodu vošli dve dievčatá, dvojčičky. Mohli byť tak na prahu dospelosti.

„Je tu tá fúria?“ spýtali sa potichu.